

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН и е образувано въз основа на подадена чрез административно-наказващия орган до съда жалба срещу наказателно постановление №2290000844/15.08.2023 г. на ВПД началник в СДВР РУ 05, с което на Р. П. Р. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лв. на основание чл.80, т.5 от ЗБЛД.

В подадената до съда жалба Р. П. Р. моли за отмяна на глобата.

Жалбоподателят, редовно призован, не се явява лично, не се представлява в заседанието по същество.

Въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк.С., който моли за потвърждаване на постановлението и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

От събраните по делото доказателства съдът установи следното от фактическа страна:

На Р. П. Р. е съставен АУАН от св.И., а св.И. е присъствал при съставянето на АУАН.

Въз основа на съставения акт наказващият орган в качеството си на оправомощено от министъра на вътрешните работи длъжностно лице е издал обжалваното наказателно постановление.

Гореизложената фактическа обстановка се установява от показанията на свидетелите И. и И.и от писмените доказателства по делото.

Страните не са посочили и съдът не е констатирал наличието на други доказателства, които имат значение за установяване на фактите по случая.

Ето защо поР. липса на други доказателства и с оглед на непротиворечивостта на събраните по делото, съдът го счете за изяснено в достатъчна степен, за да постанови решение.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима – съдът приема, че е подадена в законния срок, видно от разписката за получен препис от наказателното постановление и от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от обжалване.

Съдът счита, че жалбата е основателна.

Посочената в АУАН и в наказателното постановление фактическа обстановка не бе доказана по реда на съдебното следствие, защото свидетелите И. и Иванов не си спомниха жалбоподателя и обстоятелствата по случая.

Визираното в АУАН и НП нарушение е недоказано.

Не са установени обстоятелствата, свързани с нарушението - къде, както и кога е било извършено това нарушение.

Съставените актове нямат доказателствена сила.

Съдът не е длъжен да приеме, че нарушението е установено по несъмнен начин единствено и само въз основа на приложения по делото АУАН, без констатациите по него да се подкрепят от каквото и да е друго доказателство.

Ако съдът потвърждава наказателните постановления единствено въз основа на съставения АУАН, при липса на други доказателства, то това би нарушило равнопоставеността на страните в процеса, като основен принцип, както и презумпцията за невиновност на нарушителя до доказване на противното.

Именно последната презумпция съдът следва да спазва, защото тя е и конституционен принцип, закрепен в чл.31, ал.3 от Конституцията.

Съгласно чл.5, ал.1 и ал.2 Конституцията е върховен закон и другите закони не могат да ѝ противоречат, като разпоредбите на Конституцията имат непосредствено действие, поР. което съдът следва да ги прилага.

С оглед на гореизложеното съдът счита, че постановлението като незаконосъобразно следва да бъде отменено.